

รายงาน PROCEEDINGS

การประชุมวิชาการระดับชาติ ครั้งที่ ๑
MCU Buddhabanya Congress I

“พุทธปัญญา กับทศวรรษ แห่งการพัฒนาที่ยั่งยืน”

Buddha's Wisdom of the Decennium for Sustainable Development

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
วิทยาลัยสงฆ์พุทธปัญญาศรีทวารวดี

กลุ่มผลงานด้านพระพุทธศาสนา ปรัชญา
และศิลปวัฒนธรรม

“พุทธศาสตร์ : การวิจัยเพื่อนำไปใช้ประโยชน์
ในยุค Thailand ๔.๐”

การรักร่วมเพศ: บทวิเคราะห์ตามแนวทางพุทธจริยศาสตร์ Homosexuality: An Analysis Based on Buddhist Ethics Guidelines

¹พระกุศล สุกเนตโต, พระครูสมุห์ธนวิชัย อธิสิโล, พระปลัดสมชาย ปโยโค และ
พระมหาสุวัฒน์ สุวฑฒโน

Phra Kusol Subhanetto and Phrakhrusamu Thanawit Athisilo
and Phramaha Suwat Suvaddhano

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University, Thailand.

¹Email: supanetto@gmail.com

บทคัดย่อ

รักร่วมเพศ เป็นพฤติกรรมความรักเชิงคู่สาวกับเพศเดียวกัน คือ ชายกับชาย หรือ หญิงกับหญิง รักร่วมเพศเป็นสิ่งที่ถูกหรือผิดนั้น ขึ้นอยู่กับบริบทของแต่ละสังคม เพราะแท้จริงแล้ว เพศสภาพบนร่างกายมนุษย์อาจมีเพียง “เพศหญิง” และ “เพศชาย” แต่ “รสนิยมทางเพศ” เป็นเรื่องของ “จิตใจ” มิใช่ “ร่างกาย” ดังนั้นความรู้สึก “รักต่างเพศ” “รักร่วมเพศ” หรือ “รักหมดทุกเพศ” จึงเป็นเรื่องของความรู้สึกทางจิตใจ เพียงแต่พวกเขาจะกล้า “เปิดเผย” ตัวตนที่แท้จริง หรือ “ปกปิด” ซ่อนเร้นเอาไว้ก็ขึ้นกับเหตุผลในการดำรงชีวิตให้เป็นไปตามบริบทของสังคมนั้น ซึ่งในบางสังคมคนรักร่วมเพศก็ได้รับการยอมรับ เช่น ในยุคกรีกโบราณ มีการสร้างกองทัพ “ชายรักชาย หรือ กองทัพเกย์” ขึ้นมา จากหลักคิดที่ว่า ทหารที่เป็นคนรักร่วมเพศจะสู้รบจนตัวตายอย่างกล้าหาญ เพื่อแสดงความกล้าหาญและความรักต่อคู่รักของตนเอง ด้วยการปกป้องคู่รักของตนจากศัตรูในสนามรบ แต่หากคำนึงถึงหลักจริยธรรมทางศาสนา “รักร่วมเพศ” ในส่วน ศาสนาคริสต์และอิสลาม ได้ระบุว่ารักร่วมเพศเป็นบาป แต่ในส่วนของศาสนาพุทธกลับมิได้ระบุไว้เช่นนั้น การตัดสินว่ารักร่วมเพศจะเป็นบาปหรือไม่นั้น จึงขึ้นกับการตีความในแต่ละสังคมพุทธนั้นๆว่าจะตีความเคร่งครัดเพียงไร ทำให้คนรักร่วมเพศจะเป็นที่ยอมรับหรือปฏิเสธนั้น ขึ้นกับพื้นฐานทางสังคม ประวัติศาสตร์ และข้อห้ามทางศาสนา ที่แตกต่างกันไปในแต่ละสังคมนั้นนั่นเอง

คำสำคัญ : ประเด็นปัญหา, รักร่วมเพศ, ชายรักชาย, หญิงรักหญิง

ABSTRACT

Homosexuality refers to homosexuality and homosexuality. A man or a woman with homosexuality is right or wrong. It depends on the context of each society. Really Sex on the human body may be "female" and "male", but "sexual orientation" is a matter. The "mind" is not the "body", so the feeling of "love heterosexual" "homosexual" or "love all the sex" is a matter of psychology. But they will dare "reveal" the true identity or "concealed" it. It depends on the reason for living in accordance with the context of the society. In some societies, homosexuals are recognized as in ancient Greece. The "male love or gay army"

was created from the idea that. Soldiers who are homosexual I will fight bravely. To show courage and love to their lovers. By protecting their partners from the enemy on the battlefield. If you consider the religious ethics "Sex "in the Christian and Islamic sections. Has stated that homosexuality is a sin. But in Buddhism is not mentioned so. Determining whether homosexuality is a sin or not. It is not the same as that of the Buddha. Strict interpretation Make homosexuals acceptable or deny them. Based on a social basis. History and religious taboos. The difference in each of them.

Keywords: issues, homosexuality, male love, female love

บทนา

สังคมไทยในปัจจุบันนี้ มีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก เพศวิถีมิใช่เรื่องหยุดนิ่งแต่มีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา ในแง่ปัจเจกบุคคลเพศวิถีเป็นกระบวนการชีวิตที่ยาวนานของคนหนึ่งมีการเติบโตเปลี่ยนแปลง นักวิชาการหลายท่านได้ศึกษาวิถีชีวิตของชายรักสองเพศ โดยวิธีที่คิดว่าเป็นจริงที่สุด แต่ก็นับว่าเป็นการยากที่จะศึกษาให้เข้าถึงความรู้สึกที่แท้จริงของชายรักสองเพศ เนื่องจากชายรักสองเพศยังไม่เปิดเผยตัวตนที่แท้จริงและยังให้ความร่วมมือไม่เต็มที่ ซึ่งเพศวิถีมีผลต่อการสร้างความรู้ทางสังคม เพราะสังคมได้ทำให้เพศวิถีกลายเป็นสิ่งที่ดีและไม่ดี เกิดการแบ่งแยกชั่วตรงข้าม โดยเพศวิถีแบบรักต่างเพศจะถูกสร้างมาให้เหนือกว่าแบบอื่น ลักษณะคู่สัมพันธ์แบบชายหญิงเท่านั้นที่ได้รับสิทธิพิเศษทางสังคมและผู้มีอำนาจทางสังคมก็ล้วนเอาบรรทัดฐานรักต่างเพศไปสร้างกฎระเบียบต่างๆพร้อมกับควบคุมเพศวิถีที่ไม่ใช่รักต่างเพศให้อยู่ในพื้นที่ชายขอบ และไม่ได้รับการยอมรับบรรทัดฐานดังกล่าวคือสิ่งที่รองรับการสร้างความรู้ทางสังคมและกลายเป็นจารีตนิยมของการมองเรื่องเพศที่วางอยู่บนฐานคิดของการตัดสินคุณค่าเชิงศีลธรรม (ชลิตาภรณ์ ส่งสัมพันธ์, 2550)

เพศในสังคมไทยโดยทั่วไปเข้าใจว่าเพศที่ตรงตามธรรมชาติ มีเพียง 2 เพศคือ หญิงกับชายที่ ต้องเกิดมาคู่กัน ฉะนั้นเมื่อเกิดมาเพศใด จะต้องมียุติการดำเนินชีวิตทางเพศให้เป็นไปตามบรรทัดฐานทางเพศที่กำหนดไว้เท่านั้น ผ่านกระบวนการเรียนรู้เรื่องคุณค่าของการเป็นหญิงหรือเป็นชายของสังคม ในขณะที่เรื่องราวของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศปรากฏมากขึ้นในสังคมทั้งในด้านบวกและด้านลบ สิ่งเหล่านี้กลายเป็นสิ่งที่ท้าทายระบบความเชื่อเดิมและส่วนหนึ่ง ทำให้คนทั่วไปเข้าใจว่าสังคมไทย เปิดกว้างสำหรับบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ แม้ว่า ณ ปัจจุบัน กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข ได้ทำหน้าที่สื่อรับรองทางวิชาการอ้างอิงข้อมูลจากองค์การอนามัยโลก WHO (2545) คนรักเพศเดียวกันไม่ได้มีความผิดปกติทางเพศแล้วก็ตาม การดำเนิน งานของเครือข่ายในองค์กรสนับสนุนและปกป้อง สิทธิมนุษยชนของบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ

นอกจากนี้นิตยสารบางเล่ม ต่างพยายามดึงประเด็นเรื่องเพศเข้ามาสร้างความน่าสนใจให้กับนิตยสาร เช่น นิตยสาร FHM ที่มีกลุ่มเป้าหมายเป็นผู้ชาย และขายความเช่กซ์ ผ่านคอลัมน์ Your-Stories ซึ่งสอดแทรกการกำหนดประเด็นการนำเสนอเกี่ยวกับแง่มุมของผู้อ่านที่มีประสบการณ์ทางเพศ ในแบบหญิงรักหญิง และนิตยสารอื่น ๆ ที่มีการกำหนดเนื้อหาในลักษณะนี้เช่นเดียวกัน อาทิ นิตยสาร Who เน้นการนำเสนอเนื้อหาให้กับผู้อ่านวัยทำงานขึ้นไป โดยนำเสนอคู่มือคู่มือดีในวงการไฮโซหรือนิตยสารสุดสัปดาห์ ที่มีกลุ่มผู้อ่านเป้าหมายเป็นผู้หญิงยุคใหม่ สนใจแฟชั่น และนำสมัย ที่กล่าวถึงการเปิดเผยตัวตนของดาราฮอลลีวูด ผ่านแนวคิดหลักของคอลัมน์ เป็นต้น (สุรพงษ์ โสธนะเสียร, 2554)

ดังนั้นการสะท้อนแนวความคิดเกี่ยวกับกลุ่มคนเพศที่ 3 ทั้งชายรักชาย และหญิงรักหญิงของคนไทยในปัจจุบัน ผ่านรูปแบบการกำหนดเนื้อหาสาระในนิตยสาร นั้นดูเหมือนจะเปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัยอย่างเห็นได้ชัด ไม่ว่าจะเป็นมุมมองเรื่องค่านิยม บรรทัดฐาน ตลอดจนระบบวิถีชีวิตวิถีปฏิบัติที่สอดคล้องกับความปลอดภัยในการแสดงออกทางเพศในสังคมไทย โดยสังเกตได้จากสังคมเปิดโอกาสและเพิ่มพื้นที่ให้กับบุคคลเพศที่ 3 ได้เข้ามาทำงานทั้งภาครัฐและเอกชน รวมถึงการเปิดกว้างให้มีเวทีสาธารณะ เพื่อเสวนา พูดคุย แลกเปลี่ยนประสบการณ์เรื่องเพศมากยิ่งขึ้น ซึ่งการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นเหล่านี้ ล้วนเกิดจากปัจจัย 3 ประการ คือ ด้านการเมือง สาธารณสุข และเทคโนโลยี ที่เปลี่ยนไปในแต่ละยุคสมัย

บทความนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อนำเสนอว่าประเด็นปัญหาว่ารักร่วมเพศ ชายรักชาย หญิงรักหญิงผิดอะไร มีผลกระทบของปัญหานั้นในทางสังคมบ้านเมือง ทางกฎหมายเรื่องการจดทะเบียน การใช้เพศทางเลือกในแง่กฎหมาย รักร่วมเพศบวชได้หรือไม่ และสภาพจิตใจของรักร่วมเพศ เป็นต้น โดยเฉพาะที่ปรากฏในปัจจุบันว่าความคิดเห็นต่างกันหรือไม่ โดยจะพิจารณาทั้งในส่วนแนวคิด วิเคราะห์ และหาข้อสรุปต่อไป

ประเด็นปัญหาเกี่ยวกับความผิดในการรักร่วมเพศ

รักร่วมเพศ คือ การรักเพศเดียวกัน ได้แก่ ชายรักชาย หรือหญิงรักหญิง เป็นปัญหาสังคมที่อยู่ในยุคปัจจุบันมีแนวโน้มลดลง ไม่รุนแรง จนอาจเชื่อได้ว่าปัญหานี้อาจถือว่าไม่ใช่เป็นปัญหาสังคมต่อไปในอนาคต เมื่อเทียบกับ ปัญหายาเสพติด ปัญญาเด็กไม่ได้รับการศึกษา ปัญหาการใช้ความรุนแรงในครอบครัว และปัญหาสังคมด้านอื่นๆที่มีแนวโน้มจะเพิ่มความรุนแรงขึ้นต่อไปในอนาคต ส่วนสาเหตุที่ “รักร่วมเพศ” เป็น “สิ่งต้องห้าม” ของสังคมไทยในอดีต เพราะเนื่องจากการที่มีชายรักชาย หรือหญิงรักหญิงนั้นถือว่าเป็นสิ่งที่วิปริตผิดธรรมชาติ เนื่องจากในสังคมเกษตรกรรมที่ต้องอาศัยแรงงานจากมนุษย์ และสัตว์เลี้ยงเพื่อทำเกษตรกรรม สังคมเกษตรกรรมมักนิยมมีลูกหลายคนเพื่อเหตุผลในการใช้แรงงานในการเกษตร อีกทั้งเหตุผลที่ธรรมชาติสร้างเพศชายให้คู่กับเพศหญิงในการสืบพันธุ์อันเป็นการดำรงไว้ซึ่งเผ่าพันธุ์ของมนุษย์ ดังนั้นการที่ชายรักชายหรือหญิงรักหญิงก็ตาม จึงไม่สามารถตอบโจทย์ในการสร้างแรงงานในภาคเกษตรกรรม และการรักเพศเดียวกันไม่ตอบโจทย์ในการสืบพันธุ์เพื่อเหตุผลในการดำรงเผ่าพันธุ์ของมนุษย์ได้ สังคมไทยในอดีตจึงมองว่า “รักร่วมเพศ” เป็นสิ่งผิดปกติน่าอับอาย และปัญหาหนึ่งในสังคม

ทำให้ในอดีตผู้ที่เป็รักร่วมเพศจึงต้องปกปิดตนเอง โดยทำตนเองให้มีบุคลิกปกติ เป็นชายรักหญิง หรือหญิงรักชาย เหมือนปกติทั่วไป จนหลายคนที่เป็นชายที่รักชาย จึงตัดสินใจแต่งงานกับเพศหญิงเพื่อไม่ให้ถูกตราหน้าว่าเป็น “คนวิปริต” แต่หลังจากทำหน้าที่สามีและพ่อของลูกตามความคาดหวังของครอบครัวแล้ว เมื่อถึงวันปลายชีวิต บางคนไม่อาจทนเสียงเรียกร้องที่ซ่อนอยู่กันบึ้งของจิตใจได้อีกต่อไป พวกเขาจึงเลือกเดินตามเสียงหัวใจของตนเอง ด้วยการเปลี่ยนสถานะจาก “สามีของเธอ” เป็น “ภรรยาของเขา” แทน และนี่คือ บทพิสูจน์ความเป็นตัวตนที่แท้จริง ที่ไม่ยอมเปลี่ยนแปลงของคนที่เกิดขึ้นมาเพื่อเป็น “รักร่วมเพศ” ซึ่งการกระทำเช่นนี้ ได้ทั้งปัญหาไว้ให้กับภรรยาที่ได้แต่งงานและใช้ชีวิตร่วมกันมา ว่าตนเองนั้น “ถูกหลอกมาชั่วชีวิตให้มาแต่งงานด้วย” ซึ่งในบางกรณีภรรยาอาจสามารถทำใจยอมรับได้ในภายหลัง ยอมอยู่กันฉันเพื่อนไปตลอดชีวิต แต่บางคู่อาจหย่าขาดจากกัน เพื่อให้อิสระกับคู่สมรสของตนได้ทำตามใจปรารถนา

สำหรับในยุคปัจจุบัน เมื่อบริบทของสังคมเปลี่ยนไป สำหรับผู้ที่เลือกชีวิต “รักร่วมเพศ” อาจไม่ใช่เป็นปัญหาใหญ่อีกต่อไป เพราะสังคมเริ่มยอมรับมากขึ้นของการ “รักร่วมเพศ” แต่กลับเป็นปัญหาที่ว่าผู้ที่ชื่นชอบ “รักร่วมเพศ” นั้นจะแสดงตัวตนของตนเองออกมาอย่างเหมาะสม ไม่หลอกลวงสังคม ด้วยการที่เมื่อมั่นใจว่าตนเองเป็น “รักร่วมเพศ” ก็ต้องไม่ไปแต่งงานกับเพศตรงข้าม เพราะหากทำเช่นนั้น ก็จะเป็นปัญหาอย่างร้ายแรง เนื่องจากถือว่าเป็นการหลอกลวง อันอาจทำให้ปัญหาอื่นๆตามมาอย่างมากมาย ดังนั้นผู้ที่ชื่นชอบรักร่วมเพศเมื่อมีการแสดงตัวตนอย่างชัดเจนเหมาะสมก็จะเป็นที่ยอมรับของสังคมได้เช่นกัน ตัวอย่างเช่น ปอย

ตรีศูภา ครูลูกกอล์ฟ เบญจ ชลาทิศ อาจารย์ยิ่งศักดิ์ ฯลฯ เพราะเขาเหล่านี้ได้แสดงออกในด้านต่างๆ เช่น กริยา มารยาท ความสามารถในการหน้าที่การงาน การรู้จักกาลเทศะ ได้จนเป็นที่ยอมรับในสังคม

แต่ก็ได้หมายความว่าปัญหาของ “รักร่วมเพศ” จะหมดไปเลยในสังคมไทย อาจจะมีบางเงื่อนไขในบางสังคมที่ยังอ่อนไหวต่อปัญหารักร่วมเพศ ดังนี้

1. ปัญหาในครอบครัว หรือผู้ปกครองที่ไม่ได้เตรียมใจกับปัญหาที่ลูกของตนเป็น รักร่วมเพศ แก้ได้ด้วยการที่ผู้ปกครองต้องทำใจยอมรับและพูดคุยกันในครอบครัว รวมถึงการสั่งสอนลูกของตนว่า “จะเป็นอะไรก็ได้ขอให้แสดงออกอย่างเหมาะสม อย่าแสดงออกมากเกินไปจนสังคมรอบข้างรังเกียจ” เช่น ไม่กรีดร้อง หรือกระตุงกระต้างเกินพอดี หรือทำตัว “แมนโคตร” จนผู้ชายหมั่นไส้ เป็นต้น

2. ปัญหาการสับสนของผู้ที่เป็นรักร่วมเพศเอง ว่าตนเองชอบอะไร หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า สับสนในเพศภาวะของตน ปัญหานี้สามารถแก้ไขได้ด้วยการยอมรับพูดคุยในครอบครัว หรือบางกรณีผู้ปกครองอาจต้องพาเด็กไปปรึกษานักจิตวิทยา เพื่อหาข้อสรุปที่เหมาะสมให้กับลูกของตนเอง

3. ปัญหาของการจดทะเบียนสมรส ของรักร่วมเพศชายกับชาย หรือหญิงกับหญิง แก้ไขค่อนข้างยาก เพราะต้องแก้กฎหมายในรัฐสภา

4. การที่รักร่วมเพศต้องการมีบุตร ที่เป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของคู่รักร่วมเพศคู่นั้นๆ ไม่สามารถเกิดขึ้นได้ เพราะผิดหลักธรรมชาติ เพราะต้องอาศัยเพศตรงข้ามกันในการให้กำเนิดบุตร การแก้ปัญหานี้ จึงอาจต้องอาศัยธนาคารอสุจิ หรือการอุ้มบุญ ในการให้กำเนิดบุตร แต่กฎหมายที่เกี่ยวข้องในกรณีนี้คือ พ.ร.บ.คุ้มครองเด็กที่เกิดโดยอาศัยเทคโนโลยีช่วยการเจริญพันธุ์ทางการแพทย์ หรือกฎหมายอุ้มบุญ พ.ศ. ๒๕๕๘ กำหนดเฉพาะ ชายหญิงที่จดทะเบียนสมรสโดยถูกต้องตามกฎหมายแต่มีบุตรยากเท่านั้น กลุ่มคนรักร่วมเพศจึงไม่มีกฎหมายรองรับแต่อย่างใด แต่หากจะรับบุตรบุญธรรม ก็ไม่เข้ากำหนดเงื่อนไขเช่นกัน แต่หากสมมุติว่ากฎหมายรับรองให้กระทำได้ เมื่อบุตรเกิดมาแล้ว การจะสอนให้เด็กเรียกว่าใครคือพ่อ? ใครคือแม่? หรือเรียกพ่อทั้งสองคน? หรือเรียกแม่ทั้งสองคน? และเมื่อเด็กโตขึ้น จะสามารถทนต่อความกดดัน จากการล้อเลียน ถึงเพศสภาพของผู้ที่ตนเองเรียกว่าพ่อ หรือแม่ได้ มากน้อยเพียงไร จึงเป็นปัญหาที่ตามขึ้นมาอีกหลายอย่าง อย่างต่อเนื่อง และถ้าหากว่าบุตรที่เกิดมามีร่างกายไม่สมบูรณ์ หรือสติปัญญาไม่สมประกอบ ทางคู่รักร่วมเพศก็อาจต้องพร้อมที่จะเผชิญปัญหาต่อไป ในอนาคตอีกเช่นกัน ดังนั้นการมีบุตรของรักร่วมเพศจึงแทบเป็นไปไม่ได้เลยในปัจจุบัน

5. ในปัจจุบันอาจมีบางอาชีพที่ยังอ่อนไหวสำหรับผู้ที่เป็นรักร่วมเพศ พานิชย์นาวิ ทหาร ตำรวจ เช่น หากทหารหรือตำรวจชั้นผู้น้อยจะรู้สึกอย่างไรเมื่อทราบว่า ผู้บังคับบัญชาของตนเป็นรักร่วมเพศ แล้วเดินมาจับกันของตนเองในตอนเรียกแถว เป็นต้น

6. พวกรักร่วมเพศหลายคนก็ยังมีความรู้สึกไม่มั่นใจอยู่ในระดับจิตใจสำนึก (ยลดา พงษ์สวัสดิ์, 2555) โดยที่ส่วนหนึ่งนั้นก็มาจากการที่สังคมนั้นยังไม่ยอมรับพวกรักร่วมเพศอย่างเต็มที่ และอีกส่วนหนึ่งก็มาจากรู้สึกไม่แน่ใจและหวาดกลัวว่า คู่ของตนเองจะเลิกชอบเพศเดียวกัน กลับไปชอบเพศตรงข้าม ที่มีลักษณะรูปลักษณ์ที่น่าประทับใจกว่าตนแทน ความรู้สึกเช่นนั้นนั้นก็ทำให้ความสัมพันธ์ของพวกรักร่วมเพศนั้นเปราะบาง และก็ทำให้พวกรักร่วมเพศรู้สึกอ่อนแอต่อความเปลี่ยนแปลงอื่นๆ ลงๆ ในชีวิตคู่มากเป็นพิเศษอีกด้วย

ปัญหาว่ารักร่วมเพศระหว่างชายรักชาย

ปัจจุบันกลุ่มชายรักชาย (Male Homosexual) ได้ขยายตัวเพิ่มมากขึ้นจนกลายเป็นกลุ่มสังคมย่อยที่มีขนาดใหญ่ ที่พบเห็นได้จากสังคมรอบข้าง เป็นภาพสะท้อนหนึ่งของสังคมที่ไม่อาจปิดบังได้นอกเหนือจากบทบาททางเพศที่แตกต่างกันแล้ว กลุ่มชายรักชายยังมีรูปแบบชีวิตที่น่าศึกษา เพราะมีขนาดใหญ่พอที่จะเกิดเป็นตลาดอีกกลุ่มได้ซึ่งโดยทั่วไปชายรักชายที่อยู่ด้วยกันมักจะถูกเรียกว่า “เกย์” (Gay) โดยยืมมาจาก

ภาษาอังกฤษ ซึ่งแปลว่า ร่าเริง สดใส มีชีวิตชีวา และจากการศึกษาของกึ่งรักอิงคะวัต ได้ศึกษาชีวิตของกลุ่มชายรักชายเกี่ยวกับวิถีชีวิตของพวกเขาพบว่า กลุ่มชายรักชายมีรูปแบบการใช้ชีวิต 6 รูปแบบ ซึ่งชายรักชายคนหนึ่งสามารถมีรูปแบบชีวิตที่ผสมผสานกันได้จากการใช้แบบทดสอบที่ดัดแปลงจากแบบทดสอบของ Costa and McCrae (1992) โดยแบบทดสอบจะเป็นในเรื่องของบุคลิกภาพ ลักษณะนิสัย ความยุติธรรม อารมณ์ และประสบการณ์ใหม่ ๆ สามารถแบ่งกลุ่มชายรักชายออกเป็น 5 กลุ่มด้วยกันโดยแบ่งตามการแสดงออก คือ

1. กลุ่มที่ยอมรับการเป็นเกย์ของตนเองแบบสมบูรณ์แบบ บุคคลกลุ่มนี้จะแสดงออกให้เห็นว่าตนเองเป็นเกย์อย่างเปิดเผยแก่ทุกคน ทุกสถานที่ทุกเวลา และพร้อมที่จะนำเสนอความเป็นเกย์ของตนเองแก่สาธารณะชนด้วยความภาคภูมิใจหรือเรียกว่าดีฮ่องร้องป่าว โดยไม่คิดที่จะปิดบังเลย ซึ่งเกย์ในกลุ่มนี้บางคนก็แสดงออกในลักษณะแบบสาวแตก

2. กลุ่มที่ยอมรับการเป็นเกย์ของตนเองแบบสมบูรณ์แบบอีกกลุ่มหนึ่ง แต่ไม่พร้อมที่จะนำเสนอตนเองมากเท่าแบบแรก กล่าวคือ จะยอมรับตนเองว่าเป็นเกย์ แต่ไม่ถึงขนาดที่จะเอาตนเองมานำเสนอซึ่งบุคคลกลุ่มนี้เป็นกลุ่มคนที่สามารถดูออกว่าเป็นเกย์ได้โดยทันที และก็ไม่คิดจะปฏิเสธ

3. กลุ่มที่แสดงออกโดยเลือกสถานการณ์ สถานที่ และบุคคล ไม่ได้แสดงออกพร่ำเพรื่อ รู้จักคาดการณ์สถานการณ์และการยอมรับของคนแวดล้อมและเลือกปริมาณในการแสดงออกในระดับที่คาดว่าคนเหล่านั้นจะรับได้ หรือในบางกรณีก็อาจจะแอบความเป็นตัวตนของตนเองเลหยกว่าจำเป็น

4. กลุ่มที่กล้าแสดงออกกับทุกคน แต่มีอยู่หนึ่งที่จะไม่บอกให้รู้เด็ดขาด ซึ่งส่วนมากก็คือคนในครอบครัวซึ่งหมายถึงพ่อ แม่และญาติพี่น้อง หรือว่ากลุ่มคนในที่ทำงานเดียวกัน ซึ่งเกย์ในจำพวกนี้ก็มิได้อยู่ไม่น้อยเลยทีเดียว ส่วนสาเหตุนั้นก็มาจากความจำเป็น กับครอบครัวที่ไม่สามารถบอกได้เพราะเกรงว่าพ่อแม่จะเสียใจ ส่วนไม่บอกกับเพื่อนร่วมงานก็เพราะเกรงถึงผลกระทบต่อหน้าที่การงาน

5. กลุ่มที่ไม่แสดงออกเลย และกลุ่มนี้เป็นกลุ่มในเงามืดที่มีจำนวนมากที่สุด น่ากลัวที่สุดและน่าสงสารมากที่สุด เกย์กลุ่มนี้มักได้รับแรงกดดันและความคาดหวังมากมายทั้งจากครอบครัว ที่ทำงาน และเพื่อน ในการที่จะต้องเป็นผู้ชายตามเพศที่มีมาแต่กำเนิดไม่สามารถเผยความในใจให้ใครได้ล่วงรู้ (หรือถ้ามีก็น้อยคนมาก) ต้องหลบซ่อนทุกสิ่งทุกอย่างเอาไว้ ในบางครั้งและบางคนก็ต้องอดทนจนกว่าจะมีการมีงานทำถึงจะแยกออกมาจากสังคมเดิมๆ แล้วค่อยเปิดเผยตัวภายหลังแต่กับบางคนนั้นก็ถูกยึดเยียดความเป็นชายจากครอบครัว และต้องแต่งงานมีลูกก่อนแล้ว จึงค่อยมาเปิดตัวทีหลังหรือไม่ก็ไม่ได้เปิดเผยเลย ไปแอบ ๆ ซ่อน ๆ กลับไปเติมเต็มสิ่งที่ขาดหายไปหลังการยา (Out To None)

สำหรับงานเขียนเชิงวิชาการของปีเตอร์ แจ็คสัน (Peter Jackson) กล่าวว่า เรื่องของเกย์ในสังคมไทยที่นำเสนอทางสื่อมวลชนมักเป็นเรื่องที่เสื่อมเสีย เช่น การทำร้ายและฆ่าเกย์เพื่อชิงทรัพย์การล่อลวงเด็กชายเพื่อทำอนาจาร เกย์ไทยขายตัวให้ชาวต่างชาติ ฝรั่งต่างชาติมาถ่ายภาพยนตร์และวิดีโอเกย์ลามกในประเทศไทย การระบาดของโรคเอดส์ในกลุ่มเกย์ นอกจากนี้การขายบริการทางเพศของโสเภณีชายที่มีมากขึ้น ในย่านวังสราญรมย์ สวนลุมพินี และย่านสีลมมักมีส่วนเชื่อมโยงกับการก่ออาชญากรรม ยาเสพติด และโรคภัยที่มาจาก การสำส่อนทางเพศ ดังนั้น เกล็ดลักษณะของเกย์ไทยจึงมีความบิดเบี้ยวในสายตาของคนไทยทั่วไป ผู้ที่เป็นเกย์ในสังคมไทยไม่กล้าที่จะเปิดเผยตัวเองเพราะเกรงว่าจะเป็นที่รังเกียจของสังคม ดังนั้น การยอมรับเกย์ในสังคมไทยจึงเป็นแค่เพียงความยอมจำทน การแสดงออกของเกย์จึงกระทำได้เพียงบางพื้นที่ ทั้งนี้เพราะภาพรวมของเกย์ไทยไม่มีความชัดเจน และไม่มีเอกลักษณ์ที่แน่นอน ตลอดจนเกย์ไทยส่วนใหญ่ยังคงปกปิดและซ่อนตัวเอง อาจสรุปได้ว่าสังคมไทยยังมีความสับสนต่อกลุ่มผู้รักร่วมเพศในสังคมเป็นอย่างยิ่ง โดยที่มองกลุ่มผู้รักร่วมเพศว่าเป็นพวกกะเทย หรือลัทธิเพศมากกว่าความหมายที่แท้จริงของพฤติกรรมรักร่วมเพศ (Gay Guru, 2555)

สรุป เรื่องชายรักชายในสังคมไทย เกิดขึ้นมาเมื่อไรไม่มีหลักฐานที่แน่ชัด แต่พบว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศในสังคมไทยน่าจะมามีมาตั้งแต่ต้นสมัยกรุงศรีอยุธยาแล้ว เนื่องจากกฎหมายตราสามดวง ซึ่งสันนิษฐานว่าเริ่มตรามาตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยาตอนต้นและได้มีการแก้ไขปรับปรุงจนถึงตอนต้นกรุงรัตนโกสินทร์ได้ ระบุถึงบุคคลที่มีคุณลักษณะที่ไม่ใช่เพศชายและเพศหญิงว่าเป็น “กะเทย” หรือ “บันฑะเกะ” ซึ่งไม่สามารถเป็นพยานในศาลได้ ก็แสดงให้เห็นว่าเรื่องดังกล่าวน่าจะเป็นปัญหาอย่างหนึ่งของสังคม จึงได้บัญญัติไว้เป็นกฎหมายเช่นนั้น จนในรัชกาล ที่ 6 ถือได้ว่าเป็นยุคที่สังคมไทยมีการรับเอาวัฒนธรรมตะวันตกเข้ามาใช้ในสังคมไทยค่อนข้างมากเพราะพระองค์ทรงศึกษาในประเทศอังกฤษตั้งแต่ทรงพระเยาว์ จึงมีการซึมซับในวัฒนธรรมของตะวันตกที่เป็นสิ่งดีหลายอย่าง นอกจากนี้พระองค์ทรงมีความเข้าใจในเรื่องพฤติกรรมรักร่วมเพศได้เป็นอย่างดี พระองค์ทรงพระราชนิพนธ์บทความในหนังสือพิมพ์ดุสิตสมิตของพระองค์ ในหัวเรื่อง “กะเทย” และ “ทำไมกะเทยจึงรู้มากในทางผัว ๆ เมีย ๆ” เนื่องจากพระองค์ได้รับรู้ว่าในสังคมไทย ก็มีเรื่องลักษณะนี้เกิดขึ้นเช่นกัน แม้ว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศจะเกิดขึ้นไม่มากนักจนเป็นปัญหาความเสื่อมของสังคมไทย พระองค์ทรงต้องการให้การศึกษและการอธิบายให้ประชาชนได้มีความเข้าใจที่ถูกต้องยิ่งขึ้นเพื่อไม่เกิดการรังเกียจหรือทำร้ายบุคคลในกลุ่มดังกล่าว เพราะสังคมไทยเป็นสังคมที่ให้อภัยซึ่งกันและกัน และเรื่องดังกล่าวก็ไม่ได้เป็นภัยที่ร้ายแรงต่อสังคม สืบเนื่องจนปัจจุบันที่คนกลุ่มนี้รวมตัวเพื่อออกมาเรียกร้องสิทธิของตนเองจากสังคม ครอบครัว

ปัญหาว่ารักร่วมเพศระหว่างหญิงรักหญิง

หญิงรักหญิง คือ รสนิยมทางเพศที่เกิดขึ้นกับผู้หญิงโดยจะเรียกว่า Female Homosexuality หรือ เลสเบี้ยน โดยบุคคลเหล่านี้ถือได้ว่าเป็นคนข้ามเพศ (Patrachai and Khawinpat, 2015) ซึ่งจะแสดงออกพฤติกรรมที่ถูกกำหนดและสร้างขึ้นจากแรงขับทางสรีระ ขณะเดียวกันก็ถูกกำกับด้วยกระบวนการหล่อหลอมทางสังคมและวัฒนธรรมอันจะนำไปสู่จุดมุ่งหมายให้คนในสังคมเห็นแง่มุมในด้านของตนเองผ่านการแต่งกายเสริมบุคลิกภาพพร้อมแสดงออกท่าทางให้ตนเองมีความเป็นหญิงรักหญิง ซึ่งกลุ่มคนที่เป็นหญิงรักหญิงนั้นเกิดขึ้นตั้งแต่สมัยสมเด็จพระเจ้าอยู่ทอง โดยมีหลักฐานปรากฏให้เห็นอยู่มากในประวัติศาสตร์ผ่านคำว่า “เล่นเพื่อน” อันหมายถึงการคบกันฉันซู้สาวของนางสนม และปัจจุบันจากการรับวัฒนธรรมจากต่างประเทศเข้ามาจึงปรากฏภาษาที่แสดงถึงบุคลิกภาพความเป็นตัวตนของหญิงรักหญิง เช่น เลสเบี้ยน หมายถึงผู้หญิงที่มีบุคลิกภาพเป็นผู้หญิงธรรมดาทั่วไป แต่มีรสนิยมชอบเพศเดียวกัน และมีภาพลักษณ์เป็นกลุ่มชนชั้นกลางที่มีการศึกษา ส่วนคำว่า ทอม มาจากคำว่า ทอมบอย ซึ่งบอกถึงบุคลิกภาพของเด็กผู้หญิงที่แสดงพฤติกรรมเหมือนเด็กผู้ชาย อีกทั้งยังเป็นผู้หญิงที่มีบุคลิกภาพการแต่งกาย ท่าทางการแสดงออกเป็นผู้ชาย และยังมีจิตใจรักใคร่ในเพศเดียวกัน โดยมีภาพลักษณ์เป็นฝ่ายรุกในการมีเพศสัมพันธ์ นอกจากนี้ยังพบว่า ดี ซึ่งมาจากคำว่า เลดี จะมีบุคลิกภาพที่ไม่ต่างจากผู้หญิงทั่วไป แต่หากเมื่อได้พูดคุยจะพบว่ามีรสนิยมและความปรารถนาทางเพศกับเพศที่เป็นทอมเท่านั้น และคนในสังคมมักมองว่าคนกลุ่มนี้ ส่วนใหญ่มีภาพลักษณ์เป็นผู้หญิงที่ดูแลตัวเอง รักสวยรักงาม แต่งตัวนำสมัยเพื่อดึงดูดทอม เป็นต้น (พิมพ์วิทย์ บุญมงคล, 2551)

การนำแนวคิดเกี่ยวกับหญิงรักหญิงมาใช้ในการศึกษานี้ก็เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาทำความเข้าใจเกี่ยวกับความสำคัญของกลุ่มหญิงรักหญิง ในฐานะที่มีความสัมพันธ์โดยตรงกับสังคม ทั้งถูกสร้างขึ้นจากมนุษย์และเกิดขึ้นใหม่อย่างไม่ได้ตั้งใจ อันมีวัตถุประสงค์หลักเพื่อเชื่อมโยงกับสถานการณ์ เหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในสังคม โดยมีปัจจัยจากการเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจและสังคม ความหลากหลายทางชาติพันธุ์ การ

เปลี่ยนแปลงรูปแบบของการควบคุมพฤติกรรมทางเพศเข้ามาเกี่ยวข้อง ซึ่งปัจจัยเหล่านี้สามารถสะท้อนออกมาผ่านบุคลิกภาพ แรงจูงใจ และวิถีชีวิตของหญิงรักหญิง (อมรา พงศาพิชญ์, 2548)

สำหรับปัญหา “หญิงรักหญิง” ของสังคมไทยในอดีตกลับดูเสมือนว่าไม่ค่อยมีปัญหาที่เด่นชัดเท่าใดนัก นั่นอาจเป็นเพราะว่า สภาพสังคมที่ผู้หญิงถูกปิดกั้นในเรื่องแสดงออกมากกว่าผู้ชาย ผู้หญิงที่เป็นรักร่วมเพศจึงต้องจำใจแต่งงานกับผู้ชายตามบริบทของสังคมตามปกติ และเมื่อแต่งงานแล้วยังต้องแสดงบทบาทของการเป็นภรรยา และ แม้ ไปตลอดชีวิตโดยที่ บทบาทของความเป็นแม่นั้น น่าจะเป็นบทบาทที่มีความสุข มากกว่า บทบาทของการเป็นภรรยา นั่นเอง

สรุป จากการเกิดอัตลักษณ์ทางเพศที่มีความหลากหลายดังที่กล่าวในข้างต้นและด้วยยุคสมัยที่เปลี่ยนแปลงไปทำให้วิถีคิดและวิถีปฏิบัติของคนในสังคมย่อมเปลี่ยนไปด้วยเช่นกัน แม้ว่าความเจริญของประเทศจะทำให้คนในสังคมเกิดทัศนคติต่าง ๆ ที่ทันสมัย มีการใช้หลักการของเหตุและผลมากขึ้น แต่ในเรื่องความสัมพันธ์ทางเพศของคนในสังคมกับแนลง อีกทั้งการเกิดอัตลักษณ์หลากหลายทางเพศ นั้นดูเหมือนจะเป็นเรื่องที่เริ่มเปิดกว้างและเป็นที่ยอมรับในสาธารณะ แต่ในขณะเดียวกันก็ทำให้เกิดผลกระทบต่าง ๆ ตามมา ซึ่งสาเหตุที่เกิดขึ้นเหล่านี้ ล้วนเกิดขึ้นจากปัจจัย 3 ประการ ที่ส่งผลให้กลุ่มหญิงรักหญิงในสังคมไทยได้เปลี่ยนแปลงไปจากสมัยอดีต คือ ปัจจัยทางด้านสังคม เศรษฐกิจ และการเมือง

แนวคิดเรื่องรักร่วมเพศในมุมมองด้านจริยศาสตร์และจริยธรรม

จริยศาสตร์ เป็นศาสตร์ที่ว่าด้วยหลักแห่งความประพฤติ ศาสตร์แห่งความถูกต้อง ที่ขึ้นกับแต่ละบริบทของสังคม ซึ่งหลักการนี้อาจแตกต่างจากหลักธรรมทางศาสนาได้ เช่น หลักจริยศาสตร์ในประเทศไทยยอมรับการดื่มสุราได้ตราบใดที่การดื่มนั้นไม่มีผลกระทบต่อบุคคลอื่น แต่ในทางจริยธรรมซึ่งอาศัยหลักศาสนาเป็นตัวตัดสิน ก็ยังไม่ยอมรับในการดื่มสุราไม่ว่ากรณีใดๆก็ตาม ด้วยเหตุนี้ทำให้แม้ว่า การรักร่วมเพศจะได้รับการคุ้มครองในด้านสิทธิและเสรีภาพแล้วก็ตาม แต่ก็มีด้านจริยศาสตร์และจริยธรรม ในการควบคุมด้วยดังนี้

รักร่วมเพศในมุมมองด้านจริยศาสตร์

มองว่าคู่รักร่วมเพศนั้นหากคุณไม่ทำให้ใครเดือดร้อน รำคาญ เสียหาย ทางจริยศาสตร์ยังสามารถยอมรับได้ และยังได้รับการคุ้มครองจากรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ฉบับปี 2560 มาตรา 27 วรรค 3 ดังนี้ “การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคล ไม่ว่าด้วยเหตุความแตกต่างในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ ความพิการ สภาพทางกายหรือสุขภาพ สถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจหรือสังคม ความเชื่อทางศาสนา การศึกษาอบรม หรือความคิดเห็นทางการเมืองอันไม่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญหรือเหตุอื่นใด จะกระทำมิได้” (รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพุทธศักราช 2560, 2560) ดังแสดงให้เห็นทั้งหมดว่าทางด้านจริยศาสตร์ นั้นไม่ได้ปิดกั้นหรือมีมุมมองว่า ผู้ที่รักร่วมเพศ เป็นคนผิด หรือเป็นโรคจิต หรือเป็นผู้ที่มีความผิดปกติใดๆ ในสังคม ตราบใดที่การประพฤติตนของผู้ที่รักร่วมเพศยังประพฤติตนให้เป็นที่ยอมรับของสังคมรอบข้างด้วยการทำตามหลักจริยธรรม

รักร่วมเพศในมุมมองด้านจริยธรรม

อาจมีมองว่าในด้านที่เหมือนกับมุมมองทางจริยศาสตร์ ที่มองว่าผู้ที่รักร่วมเพศ คือผู้ที่เหมือนบุคคลปกติธรรมดาทั่วไปที่ตราบใดยังไม่ทำผิดกฎข้อบังคับทางด้านศาสนา ผู้รักร่วมเพศ ก็ยังเป็นผู้ที่สามารถปฏิบัติและบรรลุลุทธิมาเพศภาวะและความพยายามตามที่ตนได้ปฏิบัติได้ โดยไม่มีข้อห้ามใดๆ แต่อาจมีบางมุมมองที่มีมุมมองทางจริยธรรม นั้นมองว่าผู้ที่รักร่วมเพศนั้นเป็นผู้ที่มีบาปกรรมติดตัวมาข้ามชาติ และผู้ที่รักร่วมเพศบางท่านที่มีลักษณะ สามารถพิจารณาในองค์ประกอบ ดังนี้

1. การเกิดผิดเพศ เป็นหนึ่งใน 11 ข้อ ของปวัตติกาล ที่พูดถึงการผิดศีลข้อ 3 โดยจะได้รับกรรมต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการเกิดมาในตระกูลที่ยากจน โดนดูถูกเหยียดหยาม ไม่เป็นที่ยอมรับของสังคมที่ตนเองเกิด
 2. การผิดเพศหรือว่ามีความรู้สึกชอบพอกับเพศเดียวกัน ถือเป็นเศษกรรมจากในอดีตชาติ คือบุคคลที่นอกใจคนรัก หรือแย่งคนรักของผู้อื่นมาเป็นของตัวเอง
 3. ในอดีตชาติเคยใช้ความได้เปรียบจากการเป็นผู้ชาย มารังแกผู้หญิง หรือหมกมุ่นแต่เรื่องผู้หญิงจนเกินงาม ชาตินี้จึงต้องชดใช้ด้วยการเกิดมามีร่างกายเป็นชาย แต่จิตใจบอบบางและอยากเป็นผู้หญิง
 4. ศาสนาพุทธถือว่าการเป็นเกย์ไม่ได้เป็นบาป ทุกอย่างขึ้นอยู่กับกรรมที่กระทำ แต่ด้วยการประพฤติดังนี้ ในกามในอดีตชาติ จึงทำให้ชาตินี้เกิดมาต้องรับกรรมที่เกี่ยวข้องพัวพันกับเรื่องเพศ มีความสับสน วิดกกังวล ไม่มีความสุขกับสิ่งที่ตัวเองเป็นอยู่
 5. หากเกิดเป็นทอมหรือดี้ ก็เพราะเมื่อครั้งเกิดมาเป็นผู้ชาย แต่มีนิสัยเจ้าชู้ มักมากในกาม ทำให้ผู้หญิงต้องเสียใจ ชาตินี้จึงต้องเกิดเป็นคนที่มีหัวใจเป็นหญิงแต่ใจเป็นชาย
 6. แม้กระทั่งสามีภรรยาคู่ไหน ที่จิตใจเกลียดชังเพศที่สามเป็นอย่างมาก ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลอะไรก็ตาม ผลกรรมที่มีจิตริษยา อาฆาตแค้น เป็นวิบากกรรมสะสม จนส่งผลให้ลูกที่เกิดมามีรสนิยมทางเพศในแบบที่เกลียด หรือที่โบราณ กล่าวไว้ว่า “เกลียดสิ่งไหน มักได้สิ่งนั้น”
 7. มีความทุกข์จากการที่ไม่สามารถมีลูกที่แท้จริงเป็นของตัวเองได้ เพราะแต่งงาน ครองรักกับเพศเดียวกัน
 8. วิธีลดกรรมหรือแก้กรรม คือ ให้ตั้งอธิษฐานจิตชดใช้กรรม โดยขอให้เจ้ากรรมนายเวรลดทอนโทษ ด้วยการทำบุญไปให้ อาจเน้นการทำบุญ เช่น ช่วยเด็กกำพร้า ผู้ถูกทอดทิ้ง ผู้ที่ครอบครัวแตกแยก จะช่วยบรรเทาไปได้
 9. จิตบริสุทธิ์ ไม่มีเพศ เป็นคำสอนที่พระเคยว่าไว้ ไม่ว่าจะเกิดเป็นอะไร มีใจฝักใฝ่อยู่เพศไหนก็ตาม ถ้าหากว่าปฏิบัติธรรม ดำเนินชีวิตด้วยการรักษาศีล 5 เป็นอย่างน้อย หลีกเลี่ยงการกระทำที่จะก่อให้เกิดเป็นกรรมผิดเพศในชาติต่อไป ก็จะช่วยให้ชาติหน้าเกิดมามีความสุข ความพอใจกับเพศที่เป็น
- ลักษณะห้ามอุปสมบทตามที่พระพุทธเจ้าทรงกำหนดไว้ ห้ามบวชเป็นพระภิกษุในพระพุทธศาสนา ซึ่งในประเด็นนี้อาจมีหากมองอย่างผิวเผิน อาจรู้สึกขัดกับหลักสิทธิมนุษยชน แต่หากพิจารณาโดยถ่องแท้แล้ว การที่ผู้ที่รักร่วมเพศที่ตรงกับลักษณะห้ามบวชไม่สามารถบวชได้นั้น ไม่เป็นการขัดต่อหลักสิทธิมนุษยชนแต่อย่างใด เพราะการบวชของเขาจะเป็นอันตรายต่อตนเองและผู้อื่นในพระพุทธศาสนาได้

วิเคราะห์กรณีศึกษา

วิเคราะห์กฎหมายเรื่องการจดทะเบียน

ไม่ขัดกับหลักการในพระพุทธศาสนา หากการจดทะเบียนนั้นไม่ปิดบังเพศสภาพของตนเองตั้งแต่ถือกำเนิดมาว่าตรงกับเพศสภาพในปัจจุบันหรือไม่ เพราะการปกปิดเพศสภาพที่ไม่ตรงกับความเป็นจริงจะถือว่ามีผิดศีลข้อที่ 4 ดังนั้นข้อที่แสดงในการจดทะเบียนใดๆ ควรใช้การจดทะเบียนตามตัวอย่างดังนี้ นาย กุศล นวลเนตร (ญ) แต่การผิดศีลข้อ 3 กาเมฯ นั้น เป็นเรื่องของการเล่นชู้สาวกับผู้ที่ไม่ใช่คู่สามีภรรยาตน คู่รักเพศเดียวกันส่วนใหญ่ เล่นชู้กัน โดยที่ยังไม่ได้แต่งงาน จึงถือว่าผิด ในข้อนี้ หากมีการแต่งงานอย่างเปิดเผย เพื่อประกาศให้สังคมรับรู้ อีกฝ่ายเป็นคู่ของตน ย่อมไม่ผิดศีลข้อนี้

วิเคราะห์การใช้เพศทางเลือกในแง่กฎหมาย

ไม่ขัดกับหลักการในพระพุทธศาสนา หากการใช้เพศทางเลือกนั้นไม่ปิดบังเพศสภาพของตนเองตั้งแต่ถือกำเนิดมาว่าตรงกับเพศสภาพในปัจจุบันหรือไม่ เพราะการปกปิดเพศสภาพที่ไม่ตรงกับความเป็นจริงจะถือว่ามีผิดศีลข้อที่ 4

4 วิเคราะห์กรรรมเพศในการบวชเป็นพระภิกษุ

ผู้ที่กรรรมเพศ นั้นมี 5 ประเภท ทุกประเภทห้ามบวชเป็นพระภิกษุ แต่กรรรมเพศประเภทที่ 1 และ 2 สามารถบวชเป็นสามเณรได้ แต่ห้ามบวชพระ ตามรายละเอียด ดังนี้

ในคัมภีร์อรรถกถาสมันตปาสาทิกา ภาคที่ ๓ พระอรรถกถาจารย์ได้กล่าวถึงบั้นเพาะกัไว้ 5 ประเภท ปรากฏตามความในภาษาบาลี ดังนี้ “ปนฺโน ภิกขเวติ เอตธ อสิตตปนฺนโก อสุยฺยปนฺนโก โอปกมฺยปนฺนโก ปกฺขปนฺนโก นปฺปสฺสกปนฺนโกติ ปญจ ปนฺนทกา ฯ แปลถอดความเป็นภาษาไทย ได้ว่า บั้นเพาะกั มี 5 ประเภท คือ

- 1) **อสิตตบั้นเพาะกั** ได้แก่ บั้นเพาะกัที่ใช้ปากอมองคชาติของคนอื่น แล้วดื่มกินน้ำสุจิ หรือ ให้น้ำอสุจิตดัว บั้นเพาะกัประเภทนี้จัดอยู่ในกลุ่มที่เรียกว่าพวกกรรรมเพศ ได้แก่ คนที่ฝ่ายโลกเรียกว่า กะเทย และเกย์นั่นเอง
- 2) **อสุยฺยบั้นเพาะกั** ได้แก่ บั้นเพาะกัที่ชอบแอบดูอวัยวะของคนอื่น ทางกายภาพหรือถือว่าเป็น พวกกามวติการประเภทหนึ่ง คือ มีความผิดปกติทางอารมณ์และแรงดันเพศ เป็นเหตุให้บุคคลต้องกระทำการสิ่งใด สิ่งหนึ่งเกี่ยวกับเรื่องเพศออกไปในลักษณะที่คนปกติเขาไม่ทำกัน เช่น มักชอบแอบดูคนอื่นเปลื้อง เสื้อผ้า เปลือยกายอาบน้ำ เป็นต้น
- 3) **ปักขบั้นเพาะกั** เป็นบั้นเพาะกัที่มีความผิดปกติแปลกเป็นอย่างมาก คือจะมีความเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกายเป็นช่วง ๆ ท่านกล่าวว่า จะเป็นบั้นเพาะกัเฉพาะข้างแรม (ภาพปักข์) คือ จะเป็นช่วงเวลา ที่มีความผิดปกติของร่างกายเกิดขึ้น อารมณ์เพศก็จะเกิดขึ้นด้วย แต่พอถึงข้างขึ้นก็จะหายไป
- 4) **โอปปกมฺยบั้นเพาะกั** เป็นกลุ่มบุคคลที่มีความพยายามที่เปลี่ยนเพศที่ตนเองเป็นอยู่ เพราะ ไม่ต้องการเพศเดิม หรืออีกประการหนึ่ง เป็นกลุ่มคนที่มีความตั้งใจที่จะไม่เอาเพศเดิมไว้ โดยการตอน (ให้ใช้การไม่ได้) หรือตัดทิ้ง เช่น พวกขันที คือ คนที่ถูกตัดหรือทำลายลูกอัณฑะออก ก่อนที่จะถึง วัยเจริญพันธุ์เพื่อไม่ให้มีลูก ดังนั้น ลักษณะทางเพศจึงไม่สามารถพัฒนาขึ้นมาได้ทำให้ขาดการแตกเนื้อ หนุม จึงมีลักษณะคล้ายผู้หญิง ไม่มีการเปลี่ยนแปลงของอวัยวะเพศ ไม่มีการสร้างอสุจิและฮอร์โมนเพศ
- 5) **นปฺปสฺสกบั้นเพาะกั** คือ คนที่เกิดมาแล้วไม่มีเพศปรากฏออกมาเลยว่าเป็นเพศชายหรือหญิง ตั้งแต่กำเนิด มีแต่เพียงช่องสำหรับถ่ายปัสสาวะเท่านั้น (วิ.อ. 3/87)

สำหรับฝ่ายอภิรรมนั้นพยายามยกเหตุผลของการห้ามคนเหล่านี้บวชโดยเชื่อมโยงกับเรื่องของ “กรรมแต่อดีต” ที่ส่งผลต่อ “ปฐิสสารูป” (รูปที่เป็นเหตุแห่งความเป็นชาย เช่น กิริยา ท่าทาง ทรวดทรง สัณฐานของร่างกาย) และ “อิตถิหารูป” (รูปที่เป็นเหตุแห่งความเป็นหญิง เช่น กิริยา ท่าทาง ทรวดทรง สัณฐานของร่างกาย) ซึ่งก็คือการกลับไปให้น้ำหนักกับเรื่องของเพศตามกำเนิดตามเดิม คือมองว่า เพศ นั้นมีผลต่อสภาพจิตใจ การฝึกตน และการบรรลุนิรรม กรณีนี้ข้าพเจ้ามองว่าเป็นการตีความที่เกินกว่าสิ่งที่พุทธเจ้าบัญญัติวินัยข้อนี้ ที่บัญญัติเพราะต้องการป้องกันข้อครหาของสังคมมากกว่าเรื่องของการบรรลุนิรรม เนื่องจากข้าพเจ้ามองว่าพุทธไม่ได้ให้ความสำคัญกับการกำหนดคุณค่าของการเข้าถึงธรรมะ ด้วยเครื่องเพศ (ลึงคะ) แต่พระพุทธเจ้าให้ความสำคัญกับสมณะเพศในฐานะสิ่งที่ดำรงอยู่ในสังคมได้อย่างสมดุล และความสมดุลในสังคมเป็นเรื่องของการจัดการระหว่างชุมชนและเป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงได้ เพราะวินัยหลายข้อเป็นข้อกำหนดเฉพาะสังคมหรือสถานที่ (เช่น การอนุญาตให้อาบน้ำได้บ่อยขึ้นในพื้นที่แล้ง, การอนุญาตให้ห่มผ้าครองหนขึ้นในพื้นที่ที่หนาว, การอนุญาตให้ทำพิธีบวชได้โดยไม่ต้องครองคสังฆีในพื้นที่ที่มีภิกษุน้อย) เป็นความพยายามที่จะทำให้ระบบสังฆนันั้นยืดหยุ่นเข้ากับความแตกต่างหลากหลายของสังคม ‘วินัย’ หรือข้อบังคับต่าง ๆ ใน

พระพุทธศาสนาจึงไม่ใช่สิ่งสากล แต่เป็นสิ่งที่ ‘ชุมชนพุทธ’ แต่ละชุมชนจะต้องปรับเปลี่ยนให้เข้ากับระบบสังคมที่เป็นอยู่ในขณะนั้น

ดังนั้น เพศวิถี จึงเป็นสิ่งที่มิอยู่ในพุทธศาสนาตั้งแต่เริ่มแรก เพียงแต่ไม่เคยมีการบัญญัติศัพท์ขึ้นมาเท่านั้นเอง พบว่ามีความเป็นไปได้ที่พระพุทธเจ้าทรงยอมรับเพศวิถี จากกรณีของพระวักกิลิเถระ และพระโสเรยยะเถระ ซึ่งเรื่องเล่าของท่านทั้งสองปรากฏละเอียดในคัมภีร์อรุทธกถา

พระวักกิลินั้นหลงรักพระพุทธเจ้า (ในอรุทธกถาใช้คำว่า ไม่อ้อมด้วยการเห็นพระสรีระสมบัติของพระพุทธเจ้า) ท่านจึงตัดสินใจมาบวชเพื่อจะได้เห็นพระพุทธเจ้าทุกวัน เมื่อพระพุทธเจ้าทราบจึงเตือนและให้โอวาท จนท่านสามารถบรรลุพระอรหันต์ได้ และถูกยกย่องให้เป็นเอตทัคคะด้านผู้มีศรัทธาเป็นเลิศอีกด้วย

ส่วนกรณีของพระโสเรยยะ นั้นเดิมที่ท่านแต่งงานมีลูกเมียแล้ว แต่เมื่อท่านได้พบกับพระมหากัจจายนะ ซึ่งว่ากันว่ามียูงงามมากใกล้เคียงกับพระพุทธเจ้า เพียงได้พบโสเรยยะได้ตกหลุมรักพระมหากัจจายนะถึงขนาดรำพันว่า “สวยจริงหนอ พระเถระรูปนี้ควรเป็นภริยาของเรา” ทันใดนั้นร่างกายของท่านก็กลายเพศเป็นผู้หญิง ท่านเกิดความอับอาย จึงหนีไปอยู่ต่างเมือง ได้แต่งงานกับลูกชายเศรษฐีจนตั้งครรภ์มีลูก ต่อมาารู้สึกผิดจึงได้มาขอโทษพระมหากัจจายนะ เมื่อขอโทษแล้วเพศชายของท่านก็กลับมา จากนั้นจึงขอบวชเป็นพระภิกษุ และได้บรรลุพระอรหันต์ในที่สุด

กรณีของพระโสเรยยะนั้น แม้จะเรื่องราวจะออกเหลือเชื่อหน่อยเพราะพูดถึงการกลายเพศ แต่ในมิติของสังคมนั้นเราก็สามารถตีความได้ว่า การข้ามเพศไปมานั้นไม่ได้เป็นปัญหาต่อการบวชแต่ประการใด

ต่อมาคือพระอรหันต์สามารถแสดงกิริยา ท่าทาง การพูดจา ที่บ่งถึงเพศวิถีของตนได้หรือไม่ ซึ่งนี่คือสิ่งที่เป็นเรื่องใหม่ และทำให้การตีความเรื่องเพศของพุทธศาสนาในปัจจุบัน ที่มองว่า กิริยาอาการที่แสดงออกทางกายสะท้อนความเป็นเพศของตนเอง แม้ในพระไตรปิฎกจะไม่มีตัวอย่างที่ชัดเจนแต่เมื่อเทียบกับเรื่องที่เกี่ยวข้องกันอย่างเรื่องของพระปิลินทวัจฉะ ที่เป็นพระอรหันต์แล้วแต่ยังมีนิสัยชอบด่าคนอื่นว่า “ไอ้ถ่อย” เมื่อมีพระไปฟ้องพระพุทธเจ้า ซึ่งพระพุทธเจ้าก็ทรงตรัสว่า กิริยาอาการนั้นเป็นเพียงอุปนิสัยที่ติดตัวท่านมาตั้งแต่อดีตชาติ ไม่ใช่เพราะท่านมีความโกรธแค้นใคร นั่นก็หมายความว่า นิสัยปกติ หรือท่าทางบางอย่างที่แสดงออกทางร่างกายไม่ใช่ข้อจำกัดในการจะชี้ว่าผู้ใดบรรลุธรรมหรือไม่

สรุป

จากประวัติศาสตร์ที่ได้ทำการศึกษา มาพบว่ารกร่วมเพศนั้นมีมานานแล้ว ในบางสังคมบางยุคบางสมัยก็ให้การยอมรับรกร่วมเพศอย่างเปิดเผย จนมีการสถาปนา กองทัพชายรักชาย หรือ กองทัพเกย์ ในสมัยกรีกโบราณ หรือการใช้เด็กผู้ชายในการบำบัดความใคร่ในกองทัพของชนชั้นสูง ส่วนรกร่วมเพศระหว่างหญิงกับหญิงนั้น อาจมีหลักฐานและเป็นที่ยอมรับน้อยกว่า ชายรักชาย แต่ก็เชื่อว่าหญิงรักหญิงก็น่าจะเกิดขึ้นในระหว่าง เหล่าสนม หรือสาวใช้ ที่รับใช้ผู้ปกครองที่มีชายคนเดียว แต่มีจำนวนหญิงมากกว่าหลายเท่าตัว ที่เราอาจจะได้ยินชื่อในรูปแบบของ ฮาเร็ม นั่นเอง ดังนั้นเมื่อเราไม่สามารถปฏิเสธการมีอยู่ของรกร่วมเพศได้แล้ว เราพึงทำความเข้าใจ และกำหนดท่าทีที่แสดงออกต่อผู้ที่รกร่วมเพศอย่างถูกต้องเหมาะสมต่อไป

เอกสารอ้างอิง

เบญจวรรณ จตุรภัทร. (2558). *ปัจจัยที่มีผลต่อบทบาทของกลุ่มผู้รกร่วมเพศชายกรณีศึกษาเปรียบเทียบประเทศไทยและรัสเซีย*. คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ชลิดาภรณ์ ส่งสัมพันธ์. (2550). เมื่อผู้หญิงคิดจะมีหมวด: การต่อสู้ความจริง ของเรื่องเพศในสภาผู้แทนราษฎร. กรุงเทพฯ: โครงการจัดพิมพ์คบไฟ.

สุรพงษ์ โสชนะเสถียร. (2554). การบริหารงานสื่อสารมวลชน. กรุงเทพฯ: ประสิทธิ์ภัณฑ์แอนด์พริ้นติ่ง.

- อมรา พงศาพิชญ์. (2548). *เพศสถานะและเพศวิถีในสังคมไทย*. กรุงเทพฯ: แอคทีฟพริ้นท์.
- ยลดา พงษ์สวัสดิ์. (2555). *สิทธิข้ามเพศ : พวกเราร่วมเพศ*. (ออนไลน์). <http://sd-group2.blogspot.com/2012/12/53242353.html>
- พิมพ์วัลย์ บุญมงคล. (2551). *ภาษาเพศในสังคมไทย: อำนาจ สิทธิ และสุขภาวะทางเพศ*. กรุงเทพฯ: เจริญดี มั่นคงการพิมพ์.
- อดิเทพ พันธุ์ทอง. (2561). *ศิลปวัฒนธรรม*, วันพฤหัสบดีที่ 5 กรกฎาคม พ.ศ.2561
- อเนก นาวิกมูล. (2542). *หญิงสาวสยาม: หม่อมเป็ด อุ้มมิ่ง เลสเบี้ยนไทยในประวัติศาสตร์*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แสงดาว.
- กระทรวงการต่างประเทศ. (2551). *ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์กรมองค์การระหว่างประเทศ กระทรวงการต่างประเทศ.
- ราชกิจจานุเบกษา. (2560). *รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพุทธศักราช 2560*. กรุงเทพฯ: สำนักการพิมพ์สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา.
- พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ. ปยุตโต). (2554). *พจนานุกรมพุทธศาสตร์ ฉบับประมวลธรรม*. (พิมพ์ครั้งที่ 11). กรุงเทพฯ: สหธรรมิก.
- Patrachai, S. and Khawinpat, P. (2015). Sexual Values of Male Homosexuals in Bangkok. *Ramathibodi Medical Journal*, 38(2), 111-118.

**“พุทธปัญญา
กับทศวรรษแห่งการพัฒนาที่ยั่งยืน”**